

кой секундино да отива къмъ стаята ми, даваше му хлѣбътъ да ми го върне; и тогази макаръ и да не чякаше нищо отъ мене, се си стоеше да си играе подъ прозорецътъ ми съсъ една приятностъ пълна съсъ прѣлестъ, като се радваше най-много че го гледамъ. Единъ день, единъ секундино му даде воля да влѣзе у моята тъмница, и щомъ влѣзе вжтрѣ, затече се да ме пригрѣне, като извика отъ радостъ. Зехъ го на ржцѣ, и не могж да искажѣ съсъ какво въхищение ме пригрѣщаше. Колко любовъ въ душата на това мило дѣте, колко ми се щѣше да остане на мене да го отхраниж, и съсъ това да го отгървж отъ злополучието въ което се намираше!

Никоги не можихъ да познаиж какво му бѣше името: може би то само да не знаеше че има име? Всѣкога бѣше благодарно. Никоги не го видѣхъ да плаче, освѣнъ само единъ пжтъ, когато го би вардачътъ, не знамъ за коя причина. Чюдно нѣщо! не казва ли човѣкъ че животътъ въ такова мѣсто е крайността на злополучието! Е добръ! На това дѣте бѣше дадено да се наслаждава съсъ толкова благополучие, колкото можяше да има на неговата възраст синътъ на единъ князь. Като си правяхъ тия разсжжданѣта, изваждахъ отъ тѣхъ това слѣдствие, че ни е възможно да отклонимъ душята си отъ впечатлѣнѣето на мѣстата. Нѣка си въздържимъ въображенѣето, и, дѣто и да е, ще сми добръ. Деньтъ скоро заминува, и когато вечерята човѣкъ легне на одърътъ си безъ да осѣща гладъ нити тѣжки болѣети, какво има ако тоя одъръ е туренъ мѣжду стѣнитѣ, които наричатъ тъмница или палатъ?

Прѣвъсходно обсжждане! Нѣ какво да направи човѣкъ да въздържи въображенѣето? Мжчихъ се съсъ